

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. C.**, zastoupeného JUDr. Karlem Krejzou, advokátem, se sídlem Ostrov, Masarykova 715, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2005, č. j. 30 Az 403/2003 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Karlu Krejzovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2297,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2003, č. j. OAM-4813/VL-11-K01-2002 nebyl žalobci (dále i „stěžovatel“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že u žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení azylu na území České republiky (kde pobývá od roku 1997), v případě první žádosti podané dne 4. 1. 2000 bylo řízení zastaveno. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce podané dne 20. 10. 2002 jsou problémy s organizovaným zločinem ve vlasti, neznámí muži ho dvakrát

fyzicky napadli a vyhrožovali mu zabitím v souvislosti s odcizením zbraní. Žalovaný posuzoval žádost o udělení azylu žalobce na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Žalovaný konstatoval, že činy soukromých osob mohou být považovány za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, pokud je státní orgány vědomě podporují, tolerují či nedokáží zajistit proti nim přiměřenou ochranu. Teprve tolerance nezákonného jednání nebo odmítnutí pomoci ze strany státních orgánů by byla důvodem pro udělení azylu. Žalobce vypověděl, že se se svými problémy nikam neobrátil, jelikož tedy kompetentní orgány v jeho vlasti nebyly o jeho potížích informovány, nemohly mu ani poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný připomenul, že mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, byla-li mu odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti, případně je-li tato ochrana neúčinná. Důvody žalobceva odchodu z vlasti byly dle názoru žalovaného odlišné od důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Na základě provedeného správního řízení žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 12. 5. 2005, č. j. 30 Az 403/2003 - 61 zamítl žalobu podanou žalobcem proti citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné konstatoval, že žalovaný postupoval správně a v souladu s ustanovením § 12 zákona o azylu. Důvody, které žalobce uvedl, nelze podřadit pod žádný z taxativně stanovených důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Problémy, které žalobce měl ve své vlasti, byly způsobeny soukromými osobami, žalobce se ani nepokusil obrátit na státní orgány Běloruska o poskytnutí pomoci. Podle názoru krajského soudu žalobce neuvedl relevantní důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, soud tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že při posuzování jeho žádosti o udělení azylu nevzal do úvahy jeho těžkou životní situaci v Běloruské republice, kde je ohrožen na životě tamní mafii. Mafie stěžovatele prokazatelně ve dvou případech unesla a v lese hoabila, zároveň mu bylo vyhrožováno, stěžovatel se skrýval u svých prarodičů, i tam ho mafie hledala. Poté stěžovatel v obavách o život vycestoval do České republiky, kde chtěl žít a pracovat. Na policii ve vlasti se stěžovatel neobrátil, neboť mu bylo opakovaně vyhrožováno zabitím. V Běloruské republice se stěžovatel necítí bezpečně, neboť státní orgány prokazatelně tolerují nezákonné jednání organizovaných zločineckých skupin. Dle názoru stěžovatele lze v jeho případě aplikovat ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, byť pronásledování bylo prováděno organizovanou zločinnou skupinou a nikoli státem. Stěžovatel se také domnívá, že je-li jeho život ve vlasti ohrožen ze strany organizovaného zločinu, existuje u něj překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a zároveň jde o okolnosti hodné zvláštního zřetele dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatel, který měl mít v zemi původu potíže

se soukromými osobami, nevyužil možností, které mu poskytoval běloruský právní řád a nedovolal se ochrany státních orgánů. O azyl v České republice požádal až po delším čase, v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání závažného trestného činu. Žalovaný navrhuje podanou kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje zejména důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, byla především otázka, zda důvody, pro které stěžovatel požádal o udělení azylu, mohou být důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 20. 10. 2002, ve správním řízení o udělení azylu uváděl, že vlast opustil v říjnu roku 1997 pro problémy s mafií, tedy pro problémy se soukromými osobami, které jej fyzicky napadly a vyhrožovaly mu, s žádostí o pomoc se však nikam neobrátil. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obával pouze jednání soukromých osob, se státními orgány, policií, soudy, armádou problémy neměl, nikdy nebyl členem žádné politické organizace. Na území České republiky pobýval stěžovatel nelegálně, ode dne 22. 6. 2002 mu bylo uděleno správní vyhoštění. Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, soud se všemi těmito skutečnostmi řádně zabýval a dospěl ke správnému závěru (přičemž se ztotožnil s názorem žalovaného), že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Chování soukromých osob vůči stěžovateli, ačkoli spočívalo v negativním jednání, nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, když stěžovatel se ani nepokusil obrátit s žádostí o pomoc na státní či nestátní orgány nebo instituce v zemi původu.

Nově stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, a že, existuje-li u něj v případě návratu do vlasti reálné nebezpečí ohrožení života ze strany organizovaného zločinu, je u něj dána překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a zároveň jde o okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jelikož stěžovatel citované skutečnosti nenamítal v rámci správního řízení o udělení azylu vedeného žalovaným ani v řízení o žalobě u krajského soudu, ale uplatnil je až po vydání napadeného rozsudku, nelze k nim v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti výslovně namítá také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu,

nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu, soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Dále však stěžovatel nijak nespecifikuje, v čem měla vada správního řízení o udělení azylu spočívat. Navíc ze soudního spisu ve věci plyne, že stěžovatel nevytýkal žádnou konkrétní vadu správního řízení ani v předcházejícím soudním řízení, proto není možno, aby se Nejvyšší správní soud stížnostním důvodem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zabýval.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Hradci Králové ustanovil stěžovateli na základě jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát.

Zástupce stěžovatele požadoval paušální odměnu za poskytnutou právní službu ve výši 6200 Kč, a to podle ustanovení § 8 písm. b) vyhlášky č. 484/2000 Sb. Dále požadoval uhradit 4x režijní paušál v částce 300 Kč, cestovné osobním automobilem (2 jízdy do Věznice Vykanov a zpět) v částce 95 Kč a náhradu za promeškaný čas ve výši 200 Kč (4x započatá půlhodina). Konečně požadoval zvýšení odměny podle § 18 odst. 2 vyhlášky č. 484/2000 Sb. o 50%, a to pro mimořádnost případu.

Nejvyšší správní soud posoudil nárok zástupce stěžovatele na odměnu za zastupování a hotové výdaje takto: Vyhláška č. 484/2000 Sb. se na odměnu v projednávané věci vůbec nevztahuje, je třeba užít vyhlášku č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Soud přiznává zástupci odměnu podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu ve výši 1000 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu], dále mu přiznává odměnu v téže výši podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Přiznává mu dále náhradu hotových výdajů v celkové částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Pokud jde o cestovné a náhradu za promeškaný čas, soud zjistil ze záznamu ze dne 30. 10. 2005, že porada zástupce s klientem tohoto dne se týkala záležitostí obhajoby v trestním řízení („seznámení se stanoviskem Nejvyššího správního soudu“ nemohlo proběhnout proto, že žádné takové stanovisko nebylo vydáno). Soud proto zástupci nepřiznává cestovné a náhradu za promeškaný čas za poradu zástupce se stěžovatelem dne 30. 10. 2005. Soud tedy přiznává cestovné ve výši 47,50 Kč a náhradu za ztrátu času ve výši 100 Kč za první poradu se stěžovatelem včetně přípravy zastoupení, která se konala dne 10. 8. 2005. Zvýšení odměny podle ustanovení § 12 odst. 1 advokátního tarifu nepřichází v úvahu, protože se nejednalo o věc mimořádně obtížnou. Celkem se tedy přiznává částka ve výši 2297,50 Kč, která bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanoveného zástupce JUDr. Karla Krejzy do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu